

Allí, donàrem compte del recapte;
casi tot va acabar-sel; i, satisfets,
contemplavem, amb goig, tantes belleses
com s'han fet allà dalt, tant prop del cel.

¡Quin espectacle més grandíós! Les aigües
que constantment devallen dels turons,
semblen el mar, que pugi a la muntanya,
per a estimar-la i fer-li un dolç petó,
petó que ella retorna, amorosida,
amb llàgrimes que's tornen rius de flors,
i que'l *Tet*, joganer, corre a escampar-les
per terres del Conflent i el Rosselló.

I les flors, bo i tornant-se misterioses,
han fet que la Cerdanya, en molt poc temps,
se torni un Paradís, on les riqueses
s'hi vessaran a dolls, eternament!

Gloria a l'enginy de l'Home, que amb sa pensa
en *Les Bulloses* ha fet un monument
enalçant el Treball, que és font de Vida!
¡Quina visió més hermosa allà s'hi veu!

ESTEVE GARRELL

ÍNTIMA

Es un diumenge de sol. Un dia d'alegria i llum, que en el feixuc hivern
ens alegra un xic, fent-nos pensar en la llunyana primavera.

Fa bo. Un d'aquests dematins confortants, quasi calorosos, plens de benestar,
de dolça melangia. Es una d'aquelles hores en que l'esperit s'esplaia en estranyes
combinacions d'imatges, reconstituïnt records i construint altres actes, encare no
passats.

Pel meu davant passen alegres i rialleres corrúes de gent, que surten a passe-
jar, aprofitant aquells moments de bonança. Jo'ls contemplo, pensant en no sé
què. Pot-ser el meu cap vola a terres llunyanes; però no retinc els meus pensa-
ments i, quan han passat, ja no'ls recordo.